

НЕКОТО ВЪ ЦВѢТОВЕТЕ НА СВѢТЛИНАТА МЪ, ТОЙ Ё ОУКРАШЕНІЕТО НА ВѢЧНОТО СЛЪНЦЕ; ОУВѢРЕНІЕТО НА ТИШИНАТА, КѢЛЕГА НА ЕДИНЪ ГОЛѢМЪ СОЮЗЪ (ВЪЗ-ХЛЕЗЪ) МЕЖДЪ БОГА И ЧЕЛОВѢКА. ТОА МИРЪ, О АПЕ-КИДЪ! Ё РАДОСТЪ ТА НА ДЪШАТА; Ё ВОПЛОТІЕТО НА СВѢТЛИНАТА ВЪСМЕРТНА. МИРЪ ДА ВЪДЪ СЪ ТЕБЕ!“

„Горко! рече АПЕКИДЪ.“ И ИЩЕШЕ ДА ГОВОРИ ПО ДАЛЕКО; НО КАТО ВИДѢ, ЧИ НАРОДА ГО ГЛАДАШЕ СОСЪ ВНИМАНИЕ ДА ОУЗНАЕ, ПО КАКВА ПРИЧИНА ДА ГОВОРИ ЕДИНЪ СВѢЩЕННИКЪ ИСИДИНЪ СЪ ЕДНОГО ЧЕЛОВѢКА, КОЙТО ПРИЛНАШЕ ДА Ё НАХАРАНИНЪ. И ТАКА АПЕ-КИДЪ РЕЧЕ ОЛИНТЪ СЪ ГЛАСЪ ТИХЪ: „НИИ НЕ МО-ЖЕМЪ ДА ГОВОРІМЕ ТЪКА; АЗЪ ЩА ДОЙДА СЛѢДЪ ТЕБЕ НА КРАЙ РѢКАТА; ТАМО Ё ЕДНА ПЪТЕКА, КОАТО ВСАКОГА ПО ТОБА ВРЕМА Ё САМОВИТА.“

ОЛИНТЪ СТОРИ КѢЛЕГЪ, ЧИ ПРЕМНЪВА; МИНА СЪ ВЪРХОСТЬ ОТЪ ЕДНА ОУЛИЦА ВЪ ДРЪГА; НО СЪ ОКО ВНИМАТЕЛНО; И ЧАСТО ПОГЛАДАШЕ НА НѢКОЙ СИ ЧЕ-ЛОВѢЦЫ, ДѢТО МИНЪВАХА ПОКРАЙ НЕГО, КОИТО ПРИ-ЛНАХА ДА ВЪДАТЪ ОТЪ ДОЛНЫТЕ РАДОВЕ; ЗАЩОТО ХРІСТИАНСТВОТО ИСПЕРВА ОТЪ ТАКИВА ЧЕЛОВѢЦЫ БЫЛО ПРЕМНОВАНО. ВЪРНОТО НА ГОРНИЦАТА (СИНАПА) ВСА-ГОГА Ё БЫЛО ВЪ СЕРДЦАТА НА ПРОСТЫА НАРОДЪ; КО-ЕТО ХЪРНО ВЪ СИРОМАСИТЕ И НЕИМОТНЫТЕ ЧЕЛОВѢЦЫ Ё ИМАЛО БЛАГОДАТНЫЙ СВОЙ ИСТОЧНИКЪ, КОЙТО ПО-СЛѢ СТАНА РѢКА ГОЛѢМА И НАПОИ ГРАДОВЕТЕ И ПА-ЛАТЫТЕ (САРАНТЕ) ЗЕМНЫ.

